

каква пеперуда лежеше по коремъ. Подъ вишнитѣ се бѣше събрала малка, но твърде сериозна дружина: охлювъ, бръмбаръ, гущеръ и споменатата гженица; а ето го доприпка и единъ скакалецъ. Стария Дорчо бѣше надалъ ухо къмъ тѣхъ и ги подслушваше; изъ ушитѣ му стърчаха посивѣли влакна, а отгоре му бѣха кацнали две мухи.

Дружината вежливо, но доста разпалено, се препираше, при което и както трѣбва да бжде, никой съ никого не се съгласяваше, понеже всѣки се мжчеше да наложи своето мнение и да покаже своя характеръ.

— Споредъ менъ, казваше бръмбара, едно истинско животно трѣбва преди всичко да се погрижи за своето потомство. Живота не е нищо друго освенъ трудъ за бждещото поколѣние. Оня, който съзнателно изпълнява задълженията, които му сж наложени отъ природата, стои на твърда почва: той си знае работата и каквото и да стане, не е отговоренъ. Вижте напр. менъ: кой работи повече отъ менъ? Кой цѣли дни безъ почивка търкаля толкова тежка топка — топка, която азъ съмъ смайсторилъ така изкустно отъ извержения; и всичко това съ великата целъ да дамъ възможность да израстнатъ моитѣ бръмбарчета? Затова пъкъ азъ съмъ тамъ, че нѣма другъ, който съ спокойна съвѣсть и чисто сърдце би могълъ да каже: „Да, азъ направихъ всичко, що можахъ и що трѣбваше да направя“, както напр. азъ бихъ могълъ да кажа. Ето това значи трудъ!

— Я се остави, приятелю, съ твоя трудъ!, рече мравката, която мъкнѣше голѣма една сламка въ тая нетърпима горещина. Тя спрѣ за малко, приклѣкна на четиритѣ си задни крачка, а съ преднитѣ си две